

Θενά σου τὸ διηγηθῶ,
 κ' ἐνῶ θὰ διηγιόμαι,
 θὰ βλέπουνε τὰ μάτια σου
 ἐμὲ ψυχὴν ἀθλία
 δάκρυα νὰ χύνη, νὰ ἱστορῇ
 τὸν πόνο τῆς καρδιάς της.
 Μιὰ μέρα ξεφαντόναμε
 διαβάζοντας ἀντάμα
 τοῦ Λαντσιλώττου τὴν καρδιά
 πῶς ἔτρωσεν ὁ ἔρωτος.
 Ἡμεῖθα οἱ δύο μας μοναχοί,
 καὶ λογισμὸς κἀνένας
 δὲν ἔμβαινε σταὶς ἀνοικταὶς,
 σταὶς ξέθαρραις καρδιαῖς μας,
 κ' ἐπάνω εἰς τὸ διάβασμα
 τὸ ἐρωτικὸ ἐκείνο
 πολλαὶ φορὰς τὰ μάτια μας
 μὲ πόθο ἀπαντηθῆκαν,
 κ' ἄλλαξ' εὐθὺς ἡ ὄψις μας,
 ἀλλὰ ἓνας μόνος ἦτον
 αὐτὸς ποῦ μᾶς ἐνίκησε
 τῆς ἱστορίας ὁ λόγος·
 ὅποταν ἐδιχθάσαμε,
 πῶς ὁ ἔρως τῆς ἐκείνος,
 ὅ τόσο τόσο αἰσθαντικὸς,
 ἐφίλησε μὲ πάθος
 τὸ ποθητὸ χαμόγελο
 ἐκείνης, ποῦ ἀγαποῦσε,
 ἐτοῦτος, ποῦ ποτὲ ἀπὸ μὲ
 δὲν θέν' ἀποχωρίση,
 θερμὰ μου ἐγλυκοφίλησεν
 ὀλότρεμος τὸ στόμα.
 Γαλεῶτος ἦτον τὸ χαρτί
 κ' αὐτὸς ποῦ τῷχε γράφει·
 καὶ πλεῖξ' δὲν ἐδιαβάσαμεν
 ἐκείνην τὴν ἡμέρα.
 Ἐνῶ ἐκεῖν' ἡ μιὰ ψυχὴ
 ἐτοῦτα ἱστοροῦσεν,
 ἡ ἄλλη, εἰς τὸ πλάγι της,
 τόσο πικρὰ ἐθρηνοῦσε,
 ποῦ τὴν καρδιά μου ἐρράϊσε,
 ταὶς αἰσθησὲς μου χάνω,
 καὶ πέφτω κατὰ γῆς μὲ μῖξ',
 νεκρὸ κορμὶ ὅπως πέφτει.

ΤΕΛΟΣ

Σημ. Μ. Ὁλόκληρον μετάφρασιν τῆς Κολά-
 σιως ἐπαρουσιάσαμεν κατὰ τὸ ἐπίτηδες δια-
 γνῶσμα τοῦ 1875. Ἡ μετάφρασις δὲν ἐλήφθη
 δὲ ὄψιν, διότι εἶχαν παρέλθει τινὲς ἡμέραι καὶ
 ὄρασι ἀπὸ τὴν ταχθεῖσαν προθεσίαν! . . . Ἐ-
 λήφθησαν δὲ ὅτι ὄψιν καὶ ἐπηνέθησαν μεταφρά-
 σεις πλήρεις πεζότητος, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν
 κριτῶν. Ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι ἡ δάφνη διὰ μίαν
 καλὴν μετάφρασιν τοῦ ἐξόγου ποιητοῦ τῆς Ἰτα-
 λίας ἔπρεπε νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸν εἰς τοὺς θα-
 φηνάς.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

... Ὡ! ἐνθυμεῖται τὴν ἀκτὴν τῆς Φρεαττοῦς
 (ἐκείνην,
 ἔνθα τὸ κῆμ' ἀφροσπεῖς ἡ Κεουρτίτις ὄθει,
 ὅπως εὐρῆ ἀκόμαντον ἐντὸς τῶν βράχων κλίνην;
 ἔνθα οὐδὲν ἤκούετο, ἢ τῶν κομάτων βόγθοι;

Τὸ ἐνθυμεῖσαι; ἤκουον τὰ ἔπη σου τὰ θεῖα,
 καὶ ὕφονες τὸ ὄμμα σου τάετιον ἐπάνω.
 Μέχρι τινὸς αἰ ἔδλεπον, ἀλλ' ἔπειτα σκοτίει!
 Ὡ! ἠδονάτου, ποιητὰ τὴν πησίον σου νὰ φθάσω!

Καὶ ἦτο πησίσις ἀετοῦ ἢ πησίσις σου ἐκείνη!
 ὡς νεοσσὸν μὲ ἤρπαξες κ' ἐπέτας εἰς τὰ νύφη,
 καὶ ἰλιγγίων ἐν αὐτῇ τῇ ἀερώδει δίνῃ
 κ' ὀμίχλη ἔδλεπον τὴν γῆν κάτω νὰ περιαιτήη.

Καὶ μ' ἤκουε . . . . .
 . . . . .
 . . . . .

Πῶς τὴν ἠγάπων! Ὡ! αὐτὸ μόνον αὐτὴ γνω-
 ρίζει!
 ἦμην οὐκιά της· πανταχοῦ κ' ἔγώ ὅπου κ' ἐκείνη,
 Ὡ! τοῦτο μόνον ἔνοιε καρδιά, ἦτις σφύζει!
 ὅστις ποτε ἠγάπησε ἄς μὴ μὲ κατακρίνη!

Ἐπάτου εἰς τὰ ἔχνη της μὴ ἄλλος τὰ μιάνη
 Μόλις ἀνέπνεον ὡς φλόξ μὴ αἰφνιδίως σβύστη,
 εἰς πᾶν της βῆμα ἔφρισσον μὴ ἀφνης ἀποθάνῃ
 καὶ ὁ θραπέτης ἄγγελος τὴν γῆν αὐτὴν ἀφήσῃ!

Πῶς τὴν ἠγάπων! μετ' αὐτὴν ἠγάπων τοὺς ἀ-
 (στέρας!
 ὅποταν δὲν τὴν ἔδλεπον εἶχον τυφλὸν τὸ ὄμμα,
 καὶ φεύγων, φεύγων τὴν ἀχλὺν τὸ σκότος της
 (ἡμέρας
 τὴν ἔδλεπον εἰς τοῦραντοῦ νὰ ἴσται τὸ δῶμα!

Ἦ το ὄρατα; δύσκολον νὰ εἶπω τὴν μορφήν της!
 Ὡ! εἶχέ τι διαφανὲς αἰγλήην ἀερώδεις!
 πολλαῖς κλείου τῶμαμου πρὸς ἀναπόλησίντης,
 καὶ μόλις μοι παρίζεται ὡς ἰθάλα νερῶδες.

Πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου της τὴν ἔδλεπον ὡς
 (φάσμα
 καὶ φάλλουσαν περιπαθῶς μὲ δαχρυσμένον
 (ὄμμα.
 κ' ἔφρισσον μήπως ἡ ψυχὴ ἐξαίφνης μὲ τὸ ἔσμα
 ἀφήσῃ τὸ ἐπίχαρι καὶ βαδινόν της σῶμα.

Ὡ! ἦτο ἦτο ποίησις ποιήτρι' ἀν δὲν ἦτο! . . .
 καὶ μόνον σὺ ἠδύνασο τὴν αἰλὴν μου νὰ φάλλῃς!
 Αἴ! τὴν ἀδυναμίαν μου αὐτὴν ἀνκηρόττω
 ὅποταν γράφω δὲ αὐτὴν κατέχομαι ἐκ ζάλης!

Μίαν ἑσπέραν πλέοντες ὑπὸ λαμπρὰν Σελήνην,
 ἡ φίλη μου ῥαμβάζουσα, ἐγὼ τὰς κόπας σείων
 ἐφάλλομεν τοῦ «Ὀρρανοῦ» τὴν συμπαθεῖ ὀδύνην
 μάρτυρα μόνον ἔχοντες τὸ πάλλευκον ἴσιον.

Τότε τὸ κῆμα ἤκουσε τοῦ ἀεπασμοῦ τὸν κρότον,
 καὶ φρίσσον ἀνταπέδωσεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀμμου.
 καὶ ἦτο φίλημα πυρὸς πλήρες ψυχῆς τὸ πρῶτον,
 ἦ τ ο ν π α ρ θ ἔ ν ο υ φ ἴ λ η μ α τ ὸ
 [κα τ ο ν φ ἴ λ η μ ᾶ μ ο υ !

Καὶ ἤρχισ' ἐξογκούμενον καὶ φρίσσον τὸ ἴσιον.
 ἡ ἄκατος φλοισβίζουσα διέσχισε τὸ κῆμα.
 Τί κρῖμα! νὰ διακεπῇ τὸ ὄνειρον τὸ θεῖον!
 καὶ φεῦ! νὰ προσαρμῆσωμεν τὸ πλοῦτόν μας,
 (τί κρῖμα!

Καλλίτερον εἰς πέλαγος νὰ πλέωμεν ὀνείρων
 ἢ εἰς λιμένα ἀδαθῆ τὸ πλοῦτόν μας νὰ πλέη,
 θέλω ἐγὼ τὸν ἔρωτα καὶ φιλημάτων στεῖρον!
 δὲν θέλω, ὄχι, νὰ γελᾷ ὁ ἔρως μου νὰ κλαίῃ!

Καὶ ἤδη μᾶτην πάλιν προσπαθῶ νὰ τὴν ἀναπο-
 (λήσω
 μὲ φεύγει ὡς περ ὄνειρον, μὲ φεύγει ὡς νεφέλη
 καὶ μᾶτην πάλιν προσπαθῶ ἐκείνην ν' ἀγαπήσω
 Ὡ! εἶναι δι' ἐμὲ ἀσῆρ σθεσεῖς ἐν τῇ θυέλλῃ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Θέατρον Ἀθηνῶν.— Τὴν Κυριακὴν
 19 Νοεμβρίου τῆ συνδρομῇ τῆς Κυβερ-
 νήσεως ἀνεπέτασεν εἰς τὸ κοινὸν τὰς
 πύλας τοῦ τοῦ θεάτρον τῆς πρωτευού-
 σης, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ δώσῃ σειρὰν πα-
 ραστάσεων ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ
 ἀρίστου καὶ ἱκανωτάτου τῶν Ἑλλήνων
 ἠθοποιῶν κ. Δημοσθένους Ἀλεξιάδου
 δραματικὸς θίασος.

Ἡ ἔναρξις τῶν παραστάσεων ἐγένε-
 το διὰ τοῦ δράματος «Γέρων-Μαρτὲν»
 καὶ τῆς μονοπράκτου κωμωδίας «Φαν-
 τασιοκόπος» ἐν μέσῳ καλοῦ καὶ πολ-
 λοῦ κόσμου, καίτοι ῥαγδαίας πιπτού-
 σης βροχῆς μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας.

Ἡ παράστασις διεξήχθη μετ' ἐκτά-
 κτου ἐπιτυχίας· γενικὴ συγκίνησις ἐ-
 βασίλευε καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν καὶ
 πολλὰ ἐχύθησαν δάκρυα· οἱ θεαταὶ κα-
 τατεθελγμένοι ἐκάλεσαν τοὺς ἠθοποι-
 οὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐ-
 χειροκρότησαν αὐτοὺς· ἐν τῷ δράματι
 αὐτῷ ὑπακρίνονται ἀμέμπτως τὰ μέρη
 τῶν πάντες, διακρίνονται δὲ ἰδίως αἱ
 κυρίαι Πιπίνα Βοναστέρα, Φιλομήλα Βῶ-
 ναστέρα, Αἰκατερίνα Δρακοπούλου, Αἰ-
 κατερίνα Δρακάκη, καὶ οἱ κύριοι Ἀλε-
 ξιάδης, Τσίνοτος, Ζάνος, Μπίστις, Κυ-
 ριακός. Μετ' εὐχαριστήσεως δὲ εἶδε τὸ
 κοινὸν καὶ δύο καλοὺς νέους τὸ πρῶ-
 τον ἐμφανιζομένους ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ
 πρόσδον ὑποσχομένους.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς κωμωδίας οἱ θεα-
 ταὶ ἐκάλεσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν κα-
 λὸν ἠθοποιὸν Ν. Ζάνον, ὅστις εἶναι ἀ-
 ξίως παντὸς ἐπαίνου ἐν τῷ ἀφαντα-
 σιοκόπῳ.

Φίλοι εἰλικρινεῖς τῆς ἐλληνικῆς σκη-
 νῆς καὶ τῶν καλῶν ἠθοποιῶν μετ' εὐ-
 χαριστήσεως θὰ ἴδωμεν τὸν θίασον τοῦ
 κ. Ἀλεξιάδου προκόπτοντα.

Ὅταν Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' μετέβη εἰς
 τὴν πολιορκίαν τοῦ Mons, ἡ κυρία
 Μαιντενὸν εἶπε πρὸς τὸν Λουδοβίκον: Μᾶς
 ἐγγυᾶσθε περὶ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέ-
 ως; — Ὅχι, ἀπεκρίνατο ὁ ὑπουργός,
 ἐγγυᾶμαι περὶ τῆς δόξης του.»

Ἀξιωματικὸς τοῦ συντάγματος τῆς
 Δυρρηλίας ἀποσταλεῖς εἰς τὴν ἀλλήν, ὁ-